

Samo Jezušček!

Sosedov Binček še ni bil tako velik, da bi si mogel sam narediti jaslice. Pa bi bil vendar rajši imel o božiču jaslice, ko ne vem kaj. Toliko časa je nadlegoval mamo, da so mu jih res kupili — prav lepe jaslice s trdno ograjo pa z neizrečeno ljubeznivim Jezuščkom.

Pa Binček jih ni bil kar nič vesel. Na glas se je zjokal, ko jih je zagledal. Pa zakaj? »Samo Jezušček je, pa nobenega pastirca, pa nobene ovčice, pa nobenega angeljčka, in ne volička in ne oslička, in ne Jo-

žefa ne Mamke božje! . . .« tako hiti tožiti z ihtečim glasom.

»Moraš priden biti, Binček, ne pa siten!« tolažijo ga mati. »Kdo pa je najjimenitnejši in prvi pri vsakih jaslicah? Ali mar ne Jezus, božji Sin, ki nas je toliko rad imel, da je zapustil nebesa in prišel na svet? Na koga moramo najprej in najbolj misliti? Ali ne na božje Dete? — Glej, zdaj sem pa res sama vesela, da sem ti kupila letos take jaslice. Menda je vedel tisti, ki jih je naredil, v kakšne roke bodo prišle; menda se mu je že naprej sanjalo, da jih bo dobil tak otrok, ki hoče pri jaslicah na vse drugo prej misliti, kakor na Jezusa, preljubeznivo božje Dete. Le poslušaj, povedala ti bom lepo zgodbico, ki so nam jo katehet pravili, ko sem

še jaz v šolo hodila. Boš videl, da se ti bodo lepše zdele tvoje jaslice kakor vsake druge.

»Neki pobožen pater so podarili neki posvetni gospici, ki je prav rada igrala glasovir, jako lepo podobico božjega Deteta in ji naročili, da jo položi na glasovir tam, kjer igra. Gospica stori tako. Nehoté je morala večkrat videti podobico. Sčasoma se ji pa tako priljubi, da gostokrat preneha igranje, premišlja podobico ter začne govoriti: »O sladko Dete, koliko si storilo za me! Bilo si v največji revščini — jaz pa ljubim le prijetno življenje; ti si od začetka iskalo križ — jaz pa se vstrašim vsakega križa. Ti, o Jezus, si toliko storil in trpel za me — jaz pa tako malo storim in trpim za te!« In s solznimi očmi je začela moliti pred Jezuščkom. Tako premišljevanje se je večkrat ponavljalo — kmalu je bila pripravljena za Jezusa vse zapustiti, popolnoma se mu darovati; šla je v samostan.

»Oh, mama, kako je lep Jezušček v novih jaslicah!« vsklikne Binče.

»Kaj ne da«, pravijo mati, »prižgali homo lučice in pobožno molili o božičnih praznikih. Ako boš priden, kupila ti bom drugo leto večje jaslice; ali pa si jih boš že sam naredil. Le hiti rasti!«

Zdaj pa že bode Matevžek vojak.

I

Čičkov Matevžek pa Čičkova Rezika, e — oba sta bila takrat še majhna. Matevžek je znal komaj za silo hlačke obuti; Rezika pa je že v šolo hodila in ni znala brati le črešenj, nego tudi iz mašnih bukvic, kakor bi rezal. Pa prava junaka sta bila Čičkova: vedno sta tičala v sobi za mizo ali pečjo, da sta bila le doma. Drugi smo ju dražili, češ, da podpirata peč. In Smukov Šimen jima je celo rekel, da sta mevžasta in da Matevžek ni za nič, da ga ne bodo marali k vojakom i. dr. Včasih je Rezika odgovorila, češ, da bi rada bila na